

Sygn. akt I CSK 2186/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej spółki kwotę 5400 (pięć
tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 maja 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN

z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Skarżąca argumentowała przyjęcie skargi do rozpoznania istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie art. 375 § 2 k.c. oraz występowaniem w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu związania Sądu Apelacyjnego w (...) treścią orzeczenia wydanego w innej sprawie, tj. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt II CSK 55/17, a także wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt I ACa 14/18, w szczególności wymagającego wyjaśnienia, na ile wyrok wydany wobec jednego współporęczyciela, będący wynikiem uznania, że odpowiedzialność tego poręczyciela wobec pozwanej jest uregulowana umową, w związku z czym nie odpowiada on wobec pozwanej z innymi poręczycielami w częściach równych, kształtuje sytuację prawną pozostałych podmiotów poręczających za to samo zobowiązanie (art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c.). Skarżąca skoncentrowała dalsze wywody na znaczeniu wyżej wskazanego wyroku Sądu Najwyższego dla niniejszej sprawy, ale nie wykazała zaistnienia którejkolwiek z powoływanych przez nią przesłanek.

Nie budzi zastrzeżeń stanowisko Sądu drugiej instancji, według którego powódka nie mogła zasadnie powoływać się na art. 375 § 2 k.c. w powiązaniu z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 r. i twierdzić, że wyrok ten stanowi zdarzenie, które zgodnie z uregulowaniem z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. mogło doprowadzić do pozbawienia wykonalności wydanego przeciwko powódce, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, tytułu wykonawczego. Dodać należy, że obecne postępowanie dotyczy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności i nie jest to postępowanie o zapłatę w odwrotnej konfiguracji

podmiotowej, w którym oceniana byłaby zasadność roszczeń pozwanej w niniejszej sprawie. Brak jest też podstaw do twierdzeń o wspólnych zarzutach przysługujących wszystkim dłużnikom z uwagi na ich odmienną sytuację (jak zasadnie podnosi pozwana na uwagę zasługują również wywody zawarte w uzasadnieniu postanowienia SN z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt II CSK 335/21, nie publ., a także wyroku SN z dnia 28 stycznia 2010 r., sygn. akt I CSK 249/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 124).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.